

Stín stíhá stín

Hana Hegerová

Je skoro půl šestý ráno - znovu nastává ta chvíle,
kdy musím vstát a začít hledat hřeben, boty, čaj a brýle.
Ty ovšem především, neboť venku se už zatím valem chýlí k velké
mu seriálu.
Já očekávám další díly.

Stín stíhá stín v závratném panoptiku podzimního rána.
Stín stíhá stín, úsvit rozkročil se jako slavobrána nad tím vším.

Otvírám lóži, kterou je mé okno v druhém mezzaninu a hledím na
scénu,
již kdosi pojal celou v barvě cínu.
Přemítám, kde se skrývá třeba světla žlutá nebo bílá
- a támhle pod deštníkem jde možná slabost, možná síla.

Stín stíhá stín v závratném panoptiku podzimního rána...

Šest klobouků se sune napříč jízdní dráhou.
Šest klobouků v šest nula nula chvátá Prahou.
Nač asi pod krempami myslí ti mí tajuplní známí?
Na všechno, nebo na nic, nebo snad na boky stejné dámy?

Stín stíhá stín v závratném panoptiku podzimního rána...

Tak už je půl sedmý, světlo rázně cuklo draperií.
Proč chtít znát příliš?
Z čaje začne stoupat pára - v ní se skryji před tím vším.